

Slovo života

„Prečo vidíš smietku v oku svojho brata, a vo vlastnom oku brvno nezbadáš?“ (Lk 6, 41)

Ježiš sa celú noc modlil na vrchu, potom zostúpil dole a vybral si svojich apoštolov. Keď prišli na rovinu, mal k nim dlhý príhovor, ktorý sa začínal blahoslavenstvami.

V Lukášovom texte sú na rozdiel od Matúšovho evanjelia len štyri blahoslavenstvá, týkajú sa chudobných, hladných, plačúcich a potupovaných, pričom k nim hneď pridáva varovanie pre bohatých, sýtych a arogantných¹. Toto Božie uprednostňovanie ľudí na okraji spoločnosti sa stalo Ježišovým poslaním, keď v nazaretskej synagóge² vyhlasuje, „Duch Pána je nado mnou“ a prináša radostnú zvesť chudobným, vyslobodenie zajatým a slobodu utláčaným.

Ježiš ďalej nabáda učeníkov, aby milovali dokonca aj svojich nepriateľov³; je to odkaz, ktorý nachádza svoju najhlbšiu motiváciu v správaní nebeského Otca: „Budte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec!“ (Lk 6, 36).

Tento výrok predstavuje zároveň východiskový bod pre jeho ďalšie slová: „Nesúďte a nebudete súdení. Neodsudzujte a nebudete odsúdení. Odpúšťajte a odpustí sa vám“ (Lk 6, 37). Potom Ježiš napomína zámerne zveličeným prirovnaním:

„Prečo vidíš smietku v oku svojho brata, a vo vlastnom oku brvno nezbadáš?“

Ježiš skutočne pozná naše srdce. Koľko ráz v každodennom živote aj my zakúsime, aké je ľahké, neraz aj tvrdo, kritizovať chyby a slabos-

ti bratov alebo sestier bez toho, aby sme si uvedomili, že si tým prisudzujeme výsadu, ktorá patrí iba Bohu. Faktom je, že na to, aby sme „odstránili brvno“ z vlastného oka, je potrebná pokora, ktorá pramení z uvedomenia si, že sme hriešnici, ktorí neprestajne potrebujú Božie odpustenie. Len ten, kto má odvahu zaregistrovať vlastné „brvno“, čiže to, čo osobne potrebuje pre vlastné obrátenie, bude schopný bez posudzovania a zveličovania pochopiť svoje vlastné i cudzie slabosti.

Ježiš však nevyzýva ľudí, aby zatvárali oči a nechali veci voľne plynúť. Chce od svojich nasledovníkov, aby si navzájom pomáhali pri napredovaní na ceste k novému životu. Aj apoštol Pavol naliehavo vyzýva k záujmu o druhých: napomínajte neporiadnych, posmeľujte malomysel'ných, ujímajte sa slabých, buďte zhovievaví ku všetkým.⁴

A takejto služby je schopná len láska.

„Prečo vidíš smietku v oku svojho brata, a vo vlastnom oku brvno nezbadáš?“

Ako môžeme žiť podľa tohto slova života?

Okrem toho, čo už bolo povedané, môžeme, počnúc týmto Pôstnym obdobím, prosiť Ježiša, aby nás naučil vidieť druhých tak, ako ich vidí on, ako ich vidí Boh. A Boh vidí očami srdca, pretože jeho pohľad je pohľadom lásky. Potom by sme si mohli v snahe vzájomne si pomáhať obnoviť zvyk, ktorý mal rozhodujúci význam pre

prvú skupinu dievčat vo fokoláre v Tridente.

Chiara Lubichová to opisuje v príhovore ku skupine moslimských priateľov: „V začiatkoch nebolo vždy ľahké radikálne žiť v láske. (...) Aj na vzťahy medzi nami mohol sadať prach a jednota slabla. Stávalo sa to napríklad vtedy, keď sme posudzovali druhých, lebo sme si začali uvedomovať ich chyby a nedokonalosti, a žiara prúdu vzájomnej lásky pohasínala. V reakcii na túto situáciu sme sa jedného dňa rozhodli uzavrieť medzi sebou pakt a nazvali sme ho ‚paktom milosrdenstva‘. Rozhodli sme sa, že každé ráno budeme blížnych, ktorých stretneme doma, v škole, v práci atď., vidieť ako nového človeka, vôbec si nebudeme pripomínať jeho chyby, ale všetko prekryjeme láskou. (...) Bol to silný záväzok, všetky sme ho spoločne prijali a pomáhal nám milovať ako prvé, na spôsob milosrdného Boha, ktorý odpúšťa a zabúda.“⁵

Spracoval Augusto Parody Reyes
a tím Slova života

1 Porov. Lk 6, 20-26.

2 Porov. Lk 4, 16-21.

3 Porov. Lk 6, 27-35.

4 Porov. 1 Sol 5, 14.

5 Chiara Lubichová, *L'amore al prossimo*, Rozhovory s priateľmi moslimami, Castel Gandolfo, 1. november 2002. Porov. Chiara Lubichová, *L'amore reciproco*, Rím 2013, Città Nuova, s. 89-90.